

Poprava

Stíny se prodlužují a akolyté si nasazují masky. Obličej pravého služebníka je maskou sám. Ostatní nemaskovaní odvrací tváře od jasné měsíční záře. Maskován přichází nový pán.

Pochopil, že lidé jsou jen kosti k seškrabání, kterým patří do rukou vrazit meče a sekyry, aby bojovali za jeho věc,

že říše jsou příbytky z listí pro hmyz, náhodně poskládané větrem, když jimi prolétá,
že magie je hračkou pro děti vedle okovaných pěstí. Stín pravdy. Pravdy sice, ale stín.

Usídlil se v prošpikované věži, vylezla ze země jak z rozříznuté cévky. Hnis na pokožce, již má stihnout lepra. Fatální omyl.

„Dveře, otevřete se! Démoni, pokloňte se!“

Předurčen k vládnutí je ten, v němž plamen víry v Innose rozňal úder blesku. Jakmile nezbude víc než poušť po ohni, škemrá o hněvivou bouři, stává se uctívatelem jejím a slabý jest, nemá-li vůli nadále žádat.

Nemá-li vůli nadále žádat, ztrácí svá privilegia. Kdo zříká se privilegií, je asketou.

Zlomeným šípem je asketa. K čemu platno je mu, když k cíli letí? Cíl měl by být uražen a (ježto je vznešený) vzdálit se právě o fantoma ztracené poloviny šípu. Jen polovinou šípu je asketa.

Jeho kůže: popraskané koryto bez řeky. Jeho prsty: lapači prázdna. Jeho zrak: slavnost bez nálady. Jeho tělo: tkáň rakoviny. Jeho hlas: zbytky doutnajícího chroští. Jeho slova: popel vyhnáný ukradeným větrem. Jeho jméno? Xardas.

Již ani tvé roucho nemá hroty. Shrbil ses a místo hrotů máš nad hlavou hroutící se klenbu. Ano, zhrouť se klenby tvé věže, a ty o tom ještě nevíš.

Nevíš – a ani bohové nevědí, jaký osud před námi leží, ne. Vidím tu před sebou nic netušícího starce, kterému jsem nahlédl do duše hlouběji než sám Beliar. Zrádného starce, mluvícího vždy jen podvrženými slovy. Měl bych se k němu postavit čelem, nebo pod ním jen podtrhnout pevnou zem?

Nic netuší... Nečekal, že se z Hornického údolí vrátím tak brzy... Chystal se utéct... A nepočítal s tím, že démoni, které povolal na svoji ochranu, by se mohli před některým nečekaným návštěvníkem pouze sklonit. Stojím za jeho zády, on shrben nad knihou. Nic netuší...

Nebudu ti hledět do tváře, až budeš umírat. Mnozí již zradili záměry zbytečným prožitkům a já nepůjdu jejich cestou. Teprve z trůnu vrhnu radostný pohled! A jiní se za mnou potáhnou, aby zachytili jeho odrazy z obsidiánových sloupů trůnního sálu. Kdo před pohledem mým prechat bude, zármutek mu zbude. A kdo se mi postaví... nezůstanou takoví. Nebudu slavit vítězství po malém, bezvýznamném krůčku, tvé smrti. Zabijí tě chladně, jako jsi chladně zacházel se mnou, maje mě za svého sluhu. Už od tebe nic nepotřebuji. Tento meč mi stačí! Beliarův dráp, již zařatý do nervů světa.

Tímto mečem, který držím nad osudem lidstva, stínám tvou hlavu, ty seschlá kůže na kostech, kterou fialové šílenství blesků pálí a vtahuje do děr mezi zhroucenými žebry, prožranými hady roků. Jak směšný jsi byl, Xardasi, a zbytečný. Kůže, již bazilišek odloží, protože už je pro něj zátěží. Asi se nemohu stát bohem... Inu... zatím.

Ani chvíli dlení! Roucho tu na zemi doutná, jako by bylo masem. Také jsem takové nosil a znovu se do něj zahalím. Teď mě však mí kostliví služebníci nasadí pláty Garondovy zbroje, již mu s hradem skřeti vyrvali. Jak se to stalo? Moc dobře vím.

Věž se již hroutí. Přestála by bez svého pána, neodolá ale hněvu Beliara.

Odpluji nyní do Irdorathu a zlomím pána draků. Není na trůnu místo pro dva. Loď k městu jen pro mě připlula. A doprovodí mě věrná posádka.

Lee, pěst na krále, dobře poslouží.

Angar, jehož hlava v bolestech se usouží.

Vatras, do moře sletí v noci, bude-li to třeba.

Diego, na nějž už bohatství čeká.

Lares, kterého si budu hlídat.

Gorn, za nějž myslí svaly, hlavy bude stínat.

Lester, který před zcela novou modlou poklekne.

Milten, naivní mladík. Ale já nemám soucit, ne.